

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

27 septembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte   Petru Ursache,
Judecători   Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procuror și partea vătămată Samohvalov Sergiu, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2013, în cauza penală în privința inculpatului

*Cuciurean Mihail Ion, născut la
01 noiembrie 1948 în s.Ciora, r-nul Hîncești, domiciliat în
s. Izbiște, r-nul Criuleni, cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale,*

	<i>Termenul de examinare a cauzei</i>
<i>în instanța de fond:</i>	<i>11 octombrie 2011 – 26 decembrie 2012,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>20 februarie – 10 aprilie 2013,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>17 iulie – 27 septembrie 2013,</i>

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 26 decembrie 2012, Cuciurean Mihail a fost condamnat în baza art. 352 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 150 unități convenționale, adică 3000 lei.

De la Cuciurean Mihail s-a încasat în folosul lui Samohvalov Serghei paguba materială de 2000 lei și morală de 3000 lei.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că inculpatul Cuciurean Mihail, în luna martie 2011, neavînd careva acte de înregistrare pe lotul de pămînt nr. 3140113596 de pe teritoriul Î.P. „Crîngul Privighetorilor”, din apropierea s. Izbiște, r-nul Criuleni, știind cu certitudine că din luna martie 2011 acest lot aparține cet. Smohvalov Sergiu, prin amenințarea cu aplicarea forței fizice, a ocupat în întregime, fără temei drept, imobilul aflat în posesia ultimului, din aproximativ anul 2002.

Instanța a concluzionat că vinovăția inculpatului în săvîrșirea faptei imputate și-a găsit confirmare în ședința de judecată prin probele administrate, acțiunile lui urmînd a fi încadrate în baza art. 352 alin. (1) Codul penal, ca exercitarea unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au

cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și juridice.

Instanța a respins argumentele acuzării că inculpatul a comis acțiuni de tulburare de posesie întrucât, la momentul ocupării bunului de către inculpat, partea vătămată nu era proprietarul acestui bun.

Instanța a calificat acțiunile inculpatului ca acte de samovolnicie, manifestate prin acțiunile inculpatului de a exercita presupusul său drept de proprietate asupra bunului imobil - terenul pomicol cu nr. 391 din întovărășirea pomicolă „ Crîngul privighetorilor”, prin încălcarea ordinii stabilite, deoarece dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile se confirmă prin înregistrarea în Registrul bunurilor imobile, iar dreptul de posesie asupra terenul pomicol î-l poate deține membrul acesteia, care a devenit în ordinea prevăzută de statutul întovărășirii pomicole. Calitatea inculpatului de membru al întovărășii și a dreptului de posesiune asupra terenului nr. 391, constituind un moment neconfirmat pe cauza dată, acesta fiind ocupat de către inculpat în mod arbitrar, fără respectarea ordinii prevăzute de lege.

Instanța reține și apreciază ca întemeiate pretențiile părții vătămate Samohvalov Serghei cu privire la repararea prejudiciului material cauzat în legătură cu prezentarea lui la organul de urmărire penală și ședințele de judecată pentru care a cheltuit câte 200 lei pentru o călătorie din or. Chișinău spre or. Criuleni, în total 2000 lei.

La fel, instanța apreciază ca întemeiată și pretenția cu privire la cauzarea unui prejudiciu moral, rezultat din umilirea sa în prezența vecinilor, privarea de posibilitatea de a se folosi de lotul de teren pe o perioadă mai mare de 1 an și absența de la locul de muncă, în legătură cu ce i-au fost cauzate perturbări a regimului de muncă, frustrări, emoții negative. Totodată instanța apreciază ca exagerată valoarea pretenției părții vătămate cu privire la repararea prejudiciului moral, admisibilă fiind de suma de 3000 lei, ceea ce corespunde aproximativ unui salariu mediu pe țară.

3. Procurorul a declarat apel, în care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat conform învinuirii inițiale, adică în baza art. 193, 90 Cod penal la 1 an închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 1 an.

Apelantul a invocat că instanța de judecată nu a dat apreciere obiectivă probelor cercetate și a calificat neîntemeiat acțiunile inculpatului pe art. 352 alin. (1) Cod penal.

Mai mult, potrivit probelor administrate, nu s-a constatat cauzarea părții vătămate a daunelor materiale în proporții mari în rezultatul infracțiunii comise de inculpat, deși prejudiciul material în proporții mari constituie semnul obligatoriu al laturii obiective a componentei de infracțiune prevăzută de art. 352 Cod penal.

În cadrul ședinței de judecată partea vătămată a declarat că, deținând în proprietate lotul cu numărul cadastral 3140113596 și posedîndu-1, a construit un gard pentru a-l delimita de terenurile vecinilor. În luna martie 2011 el a fost deposedat de terenul respectiv de către inculpat, fiind amenințat de ultimul cu aplicarea violenței fizice.

3.1. Avocatul Strulea Nicolae și inculpatul la fel au declarat apel, cerînd casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri, prin care ultimul să fie achitat.

Apelanții au indicat că componenta de infracțiune incriminată și acțiunile învinuitului nu se încadrează sub semnele art. 193 Cod penal. Or, pentru a săvîrși asemenea infracțiune inculpatul urma să:

- ocupe bunul la data săvîrșirii infracțiunii. Ceia ce nu a comis deoarece el deținea acest lot nu din luna martie 2011 dar de la sfîrșitul anului 2001 începutul 2002, iar pretinsa parte vătămată a recunoscut în declarațiile sale că cunoștea încă din anul 2008 că învinuitul se folosește de acest teren. Deci în luna martie 2011 inculpatul nu a săvîrșit careva acțiuni de ocupare ci a refuzat să elibereze lotul din posesiunea sa, apărîndu-și astfel bunurile de la distrugere de către noul proprietar;

- să ocupe fără nici un drept, însă inculpatul deținea cu drept de posesiune acest teren, deținînd și actele necesare care la moment fac obiectul unelor cauze civile și pe marginea căreia nu există încă o hotărîre definitivă și irevocabilă;

Ocuparea trebuie să vizeze imobilul aflat în posesia altuia. Ceia ce nu corespunde speței date deoarece partea vătămată nu era posesor al lotului cu pricina și a recunoscut că nu a posedat acest teren, deoarece inculpatul nu l-a eliberat. Bunul nu s-a aflat în posesia altuia așa cum cere norma incriminată.

Adresările inculpatului către partea vătămată nu întrunesc criteriile juridice ale ocupării cu amenințare, deoarece nu a avut careva influență psihică asupra victimei încît să-i inspire temerea serioasă că acel pericol nu va putea fi înlăturat decît prin cedarea în fața amenințării.

Instanța de fond ilegal a reîncadrat acțiunile inculpatului din prevederile art. 193 la cele ale art. 352 alin. (1) Cod penal la etapa deliberării, încalcînd dreptul la apărare a inculpatului, deoarece el nu a putut prezenta argumente în apărarea sa în raport cu condamnarea pronunțată. Ori, conform art. 382 alin. (2) Cod de procedură penală, deliberarea se face asupra chestiunilor prevăzute în art. 385 Cod procedură penală, iar acest articol nu prevede posibilitatea modificării învinuirii. Conform art. 325 alin. (2) Cod de procedură penală, modificarea învinuirii în instanța de judecată se admite dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului și nu se lezează dreptul la apărare, însă acest drept a fost încălcat.

4. Potrivit deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2013, apelul procurorului a fost respins ca nefondat.

Apelul avocatului Strulea Nicolae și inculpatului a fost admis, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Cuciurean Mihail a fost achitat de sub acuzarea comiterii infracțiunii prevăzute la art. 193 Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a remarcat că prin rechizitoriu inculpatul a fost învinuit că din luna martie 2011, neavînd careva acte de înregistrare pe lotul de pămînt nr. 3140113596, de pe teritoriul Î.P. „Crîngul Privighetorilor”, din apropierea s. Izbiște, r-nul Criuleni, știind cu certitudine că din luna martie 2011 acest lot aparține cet. Samohvalov Sergiu locuitor al mun. Chișinău, prin amenințarea cu aplicarea violenței fizice, a ocupat în întregime, fără drept, imobilul aflat în posesia ultimului.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 193 Cod penal, după indicii calificativi: tulburarea de posesie, adică ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, cu amenințarea violenței fizice.

Instanța a constatat că soții Cuciurean Mihail și Cuciurean Marina, au procurat în anul 2001 de la Rusnac Fiodor lotul pomicol nr. 350, de pe teritoriul Î.P. „Crîngul Privighetorilor”, din apropierea s. Izbiște, r-nul Criuleni și tot atunci, cu acordul administrației Î.P. „Crîngul Privighetorilor”, au intrat în posesia lotului pomicol nr. 391, deținut pînă atunci în folosință neautorizată de către Rusnac Fiodor.

Ulterior, inculpatul fără autorizație a construit pe lotul pomicol nr. 391 un șopron și o fîntînă de care se folosea permanent, iar în anul 2005, 2008, 2009 a achitat impozitul funciar pentru folosirea terenului.

Prin decizia nr. 5/4-4 din 28.07.2010, Consiliului sătesc Izbiște, r-nul Criuleni, examinînd cererea cet. Budianu Ovidiu, a dispus a-i vinde terenul cu numărul cadastral 3140113596, suprafața de 0.0606 ha, la preț de 565 lei conform Borderoului de calcul din 25.07.2010, obligîndu-l pe acesta să perfecteze contractul de cumpărare-vînzare a lotului pomicol nr. 391, cu înregistrarea ulterioară la OCT Strășeni, filiala Criuleni.

Ulterior, prin contractul de vînzare-cumpărare din 09.03.2011, Budianu Ovidiu a vîndut terenul cu numărul cadastral 3140113596 lui Samohvalov Sergiu. La 26.05.2011 Samohvalov Sergiu s-a adresat cu cerere de tragere la răspundere a inculpatului pentru amenințarea cu răfuială și ocuparea abuzivă a terenului.

Aceste circumstanțele nu conțin nici un indiciu cu privire la comiterea infracțiunii de către inculpat, însă demonstrează faptul folosinței de către inculpat a terenului în interesele personale și pasivitatea organelor în administrarea cărora se afla terenul, adică a administrației Î.P. „Crîngul Privighetorilor” și Consiliului sătesc Izbiște, de nerevendicarea terenului pe parcursul a 10 ani.

Concluziile cu privire la lipsa componentei de infracțiune în acțiunile inculpatului și constatarea existenței relațiilor civile se confirmă prin copia contractului de vînzare-cumpărare a terenului cu nr. 3140113596, chitanțelor de achitare a impozitului funciar pe anii 2005, 2008, 2009 de către Cuciurean Mihail și Cuciurean Marina în casa Î.P. „Crîngul Privighetorilor”, carnetul de membru a Î.P. „Crîngul Privighetorilor” pe numele cet. Cuciurean Marina asupra terenului nr. 391 și nr. 350.

Terenul cu numărul cadastral 3140113596 s-a aflat în administrarea Consiliului sătesc Izbiște, r-nul Criuleni, care l-a atribuit Î.P. „Crîngul Privighetorilor”.

Cuciurean Mihail, în perioada anilor 2001- 2011 s-a folosit nestingherit de acest teren cu acordul administrației Î.P. „Crîngul Privighetorilor”.

Chiar dacă inculpatul nu poate fi considerat posesor de bună-credință în sensul prevăzut de art. 307 Cod Civil, totuși dînsul s-a folosit de terenul cu numărul cadastral 3140113596 cu acordul Î.P. „Crîngul Privighetorilor”, iar pe parcursul a 10 ani terenul nu a fost revendicat de persoane fizice sau juridice.

Astfel, la momentul revendicării de către Samohvalov Sergiu a dreptului său legitim asupra terenului - luna martie 2011, terenul vizat deja se afla-se în folosința inculpatului pe parcursul a 10 ani.

Prin urmare, atât Consiliul sătesc Izbiște, r-nul Criuleni, cât și Budianu Ovidiu și-au exercitat dreptul de înstrăinare a terenului fără a-l revendica din folosința inculpatului și, deoarece la momentul dobândirii dreptului de proprietate asupra terenului, partea vătămată nu a intrat în stăpînirea de fapt a bunului, care era în folosința inculpatului, nici nu poate fi vorba de tulburare a posesiei neexistente.

Deci, probe ce ar demonstra comiterea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal lipsesc.

Mai mult, în învinuirea înaintată nici nu este indicat la concret cînd și în ce împrejurări inculpatul ar fi comis amenințarea cu aplicarea violenței asupra părții vătămate, nefiind prezentate probe în această privință.

Amenințarea cu aplicarea violenței este semnul calificativ al componentei de infracțiune prevăzute de art. 193 Cod penal și în lipsa indicării faptei concrete în această parte de învinuire nu poate fi prezentă nici componenta de infracțiune, ori nu poate fi probat un fapt neexistent.

Concluzia instanței de fond cu privire la comiterea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. 352 alin. 1 Cod penal este eronată, ori o astfel de învinuire nici nu a fost înaintată inculpatului, iar din probele cercetate nu rezultă că părții vătămate i-ar fi fost cauzat prejudiciul în proporții mari, adică în valoare de peste 50.000 lei, ce constituie un semn calificativ obligatoriu al samovolniciei.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea rejudecării cauzei de către instanță de apel, în alt complet de judecată.

Recurentul a invocat că afirmația indicată de instanța de apel în hotărîrea de achitare "a folosit cu acordul Î.P. „Crîngul Privighetorilor timp de 10 ani lotul" nu poate fi întemeiat deoarece lotul nr. 391 i-a fost repartizat lui O. Budeanu, din spusele președintelui Î.P. „Crîngul Privighetorilor" N. Derevenco, inculpatul nu este membru al întovărășirii și nu a achitat careva impozite pe lotul de teren în litigiu, ocupîndu-l ilegal.

Partea vătămată a fost amenințată cu răfuială fizică dacă va intra pe acest teritoriu.

Astfel, instanța de apel a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de partea acuzării și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

5.1 A declarat recurs ordinar și partea vătămată Samohvalov Sergiu, cerînd casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței.

Recurentul a specificat că instanța de apel a apreciat unilateral probele și declarațiile părților, neanalizînd temeinicia motivelor indicate de prima instanță în sentința sa, nemotivînd cauzele respingerii și neaprecierii probelor prezentate de acuzatorul de stat și de partea vătămată.

Hotărârea Judecătorei Criuleni din 29 noiembrie 2012, menținută de instanța de apel, a confirmat că contractul de vânzare-cumpărare din 09 martie 2011 este absolut legal.

Acțiunile de ocupare samovolnică a terenului sunt dovedite prin faptul construcției și amenajării de către inculpat a acestui teren după bunul său plac, precum și prin nedorința lui de a elibera terenul de prezența sa și a bunurilor sale.

Î.P. „Crîngul Privighetorilor” nu a eliberat inculpatului permisiunea să se folosească de nici un teren aflat pe teritoriul său, dimpotrivă inculpatului i s-a refuzat de nenumărate ori de a fi inclus în lista membrilor Î.P. „Crîngul Privighetorilor”, corespunzător dreptului la folosința vreunui teren el nu putea primi.

Concomitent cu dosarul penal se examinează și dosarul civil, iar inculpatul continuă să se folosească de acest teren și îi creează diferite obstacole de folosință, inclusiv prin amenințări.

În drept recursul este întemeiat pe prevederile art. 420, 421, 432, 434-435 Cod de procedură penală.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rînd, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2), 429 alin. (1), 430 alin. (5), 434 Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să fie motivată, să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens. Instanța de recurs, se pronunță doar în limitele motivelor invocate în recurs.

Sub acest aspect se atestă că recursul procurorului este bazat pe temeiurile stipulate în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, recursul părții vătămate este întemeiat pe prevederile art. 420, 421, 432, 434 - 435 Cod de procedură penală (*pct. 5.1 din decizie*).

Însă, în pofida prescripțiilor enunțate, partea vătămată nu a invocat niciun temei de drept din categoria celor prevăzute la art. 427 Cod de procedură penală și argumentarea ilegalității deciziei contestate la compartimentul dat, iar procurorul nu a specificat în recursul său asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

Astfel, recursurile ordinare nu întrunesc condițiile legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile procurorului și a părții vătămate cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica și care ar agrava situația inculpatului achitat.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de fond și cea de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect și cu referire la argumentul procurorului recurent că decizia contestată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția se atestă că instanța de apel, conform împrejurărilor constatate și reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, în raport cu motivele invocate în recursurile ordinare, care nici nu conține erori de drept clar definite, a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, întemeiat dispunând achitarea acestuia, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute la art. 193 Cod penal.

Pe lângă aceasta, conform argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. și 5.1 din prezenta decizie, recursurile sînt întemeiate pe critica modului în care instanța de apel a estimat circumstanțele cauzei.

În acest sens este de menționat că, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, doar activitatea instanței de apel privind aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul și partea vătămată, este o competență legală a acestei instanțe, care, nefiind temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură, nici nu poate fi supusă criticii prin intermediul recursului ordinar.

Circumstanțele expuse relevă, astfel, că decizia instanței de apel conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, iar recursurile declarate sunt și vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut, și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol nu îndeplinesc cerințele legale de conținut și sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. Conform art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procuror și partea vătămată Samohvalov Sergiu împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2013, în cauza penală în privința inculpatului Cuciurean Mihail Ion, deoarece nu îndeplinesc cerințele legale de conținut și sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 23 octombrie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

25 septembrie 2013

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență :

Președinte   Petru Ursache,
Judecători   Iurie Diaconu, Ion Arhiliuc,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de procuror și partea vătămată Samohvalov Sergiu, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2013, în cauza penală în privința inculpatului

*Cuciurean Mihail Ion, născut la
01 noiembrie 1948 în s. Ciora, r-nul Hîncești,
domiciliat în s. Izbiște, r-nul Criuleni, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale,*

Conform art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procuror și partea vătămată Samohvalov Sergiu împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 aprilie 2013, în cauza penală în privința inculpatului Cuciurean Mihail Ion, deoarece nu îndeplinesc cerințele legale de conținut și sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 23 octombrie 2013.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Ion Arhiliuc